

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdičky a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Ing. K. S.**, zastoupeného Mgr. Petrem Novákem, advokátem, se sídlem Budějovická 608/108, Praha 4, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Českých Budějovicích**, se sídlem Lidická 11, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2007, č. j. ZKI - O - 20/130/2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 10 Ca 120/2007 - 37 ze dne 10. 12. 2007,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 10 Ca 120/2007 - 37 ze dne 10. 12. 2007 **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

V kasační stížnosti se žalobce Ing. K. S. (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, jímž krajský soud zamítl jeho žalobu. Stěžovatel se u krajského soudu domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrálního pracoviště České Budějovice z 6. 4. 2007, č. j. PD - 825/2007 - 301 - 11. Tímto rozhodnutím byla odložena stěžovatelova žádost ve věci opravy chyby v údajích katastru nemovitostí týkajících se nemovitosti pozemkové parcely parc. č. 3484/3 v katastrálním území Třítim - dále jen „předmětná nemovitost“.

Kasační stížností podanou dne 15. 1. 2008 stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodů jeho nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky a vad řízení před správním orgánem, které porušily stěžovatelovo právo na spravedlivý proces (ust. § 103 odst. 1 písm. a/ a b/ zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“). Po úvodní rekapitulaci předchozího řízení stěžovatel uvádí, že krajský soud v rozsudku dospěl k závěru,

že návrh na zahájení správního řízení z 7. 3. 2007 byl totožný s návrhem na zahájení řízení z 19. 3. 2003. S tímto závěrem stěžovatel nesouhlasí, neboť se domnívá, že správní orgán nikdy neposuzoval možnost provedení opravy v katastru nemovitostí z důvodu uvedeného v ust. § 8 odst. 2 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (dále jen „katastrální zákon“), nemohla tudíž vzniknout překážka věci rozhodnuté. Stěžovatel v rozhodnutí soudu spatřuje popření jeho práva vlastnit předmětnou nemovitost v takovém rozsahu, ve kterém mu byla prodána a též zapsáno jeho vlastnické právo ke dni 1. 6. 1998, kdy původně zapsaná výměra nemovitosti byla určena podle podrobného geometrického a polohového určení a činila 432 m², a podle nyní vedených údajů v katastru činí jen 410 m².

Stěžovatel též zpochybňuje tvrzení žalovaného, že oprava závazných údajů katastru byla provedena na jeho žádost z 5. 10. 1998, neboť jeho žádost se předmětné nemovitosti vůbec týkat nemohla, rozhodnutí o vkladu vlastnického práva k této nemovitosti bylo vydáno až 2. 11. 1998. V této souvislosti stěžovatel upozorňuje, že soud odmítl provést navržený důkaz porovnání listin založených ve sbírce listin katastru s údaji v katastru zapsanými. Rozhodnutím žalovaného z 22. 3. 1999 došlo, podle tvrzení žalovaného ve vyjádření k žalobě, pouze k opravě údajů o výměře předmětné nemovitosti, stěžovatel však uvádí, že došlo též k opravě geometrického a polohového určení nemovitosti a následně výměr předmětné nemovitosti (pozn. NSS: rozhodnutím z 22. 3. 1999, č. j. OR - 323/1998, byla provedena oprava výměry předmětné nemovitosti v katastru na výměru 410 m²). Samotné rozhodnutí pak neobsahuje odkaz na listinu, na jejímž základě byla oprava provedena (ve smyslu ust. § 8 odst. 2 katastrálního zákona), předložení této listiny se stěžovatel ostatně neúspěšně domáhal již ve správním řízení v roce 2007 a též i v řízení před krajským soudem, z něhož vzešel napadený rozsudek. Rozhodnutí z 22. 3. 1999 je tedy vydáno bez zákonného zmocnění.

V rozhodnutí žalovaného z 23. 9. 2003 (pozn. NSS: rozhodnutí č. j. ZKI-O-46/304/2003 nynějšího žalovaného o odvolání proti rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o provedení opravy výměry předmětné nemovitosti) není uvedeno, že žalovaný opravil chybné údaje katastru vzniklé nesprávnostmi v listinách. Rozhodnutím soudu tak bylo potvrzeno, že stěžovatel je vlastníkem jiné nemovitosti (o výměře 410 m², než kterou nabyl (výměra 432 m²).

V žalobě se stěžovatel domáhal též vyslovení nicotnosti předmětných rozhodnutí žalovaného, což krajský soud odmítl, neboť k tomu nebyly splněny zákonné předpoklady. S tímto závěrem stěžovatel nesouhlasí, jelikož se domnívá, že rozhodnutí z 22. 3. 1999 a z 23. 9. 2003 byla provedena bez zákonného zmocnění k provedení opravy geometrického a polohového určení nemovitosti. Nebylo totiž prokázáno, že nesprávnosti v listinách, podle nichž byla předmětná nemovitost zapsána, byly opraveny tím, kdo byl oprávněn jejich opravu provést. Došlo tak žalovaným k porušení ust. § 5 odst. 7 katastrálního zákona.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel závěrem navrhl napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný dne 15. 2. 2008, odkázal na své vyjádření k žalobě a správní spis ve věci a dodal, že stěžovatel neuvádí ani v žalobě, ani v kasační stížnosti nové skutečnosti, které by nebyly předmětem řízení před správním orgánem. K věci pak žalovaný uvádí, že přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu 1. stupně bylo rozhodnutím čistě procesní povahy, kterým nebyla založena, změněna nebo rušena práva stěžovatele - správní orgán zastavil řízení z důvodu věci rozhodnuté (pozn. NSS: rozhodnutím z 6. 4. 2007, č. j. PD - 825/2007 - 301 - 11, byla věc *odložena* podle ust. § 43 odst. 1 písm. b/, zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), jelikož žádost stěžovatele z 7. 3. 2007 byla totožná s žádostí z 19. 3. 2003. Též žalovaný konstatuje, že ust. § 8 odst. 2 katastrálního zákona, po jehož uplatnění stěžovatel volá,

nelze na daný případ aplikovat, neboť listina, podle níž byla předmětná nemovitost zapsána do katastru - kupní smlouva, nebyla opravena. Předmětná nemovitost je i po opravách v katastru vlastněna stěžovatelem v rozsahu, v jakém ji nabyt. Změna výměry byla ve vydaných rozhodnutích zdůvodněna a tato rozhodnutí jsou nyní pravomocná.

Ke stěžovatelově tvrzení ohledně opravy chyby v katastru provedené rozhodnutím z 22. 3. 1999 žalovaný uvádí, že návrh stěžovatelem sepsaný 5. 10. 1998 se prokazatelně týkal předmětné nemovitosti, neboť ta byla stěžovateli jako vlastníkově zapsána (zpětně) k 1. 6. 1998.

Obecně k problematice oprav chyb v katastru nemovitostí podle ust. § 8 katastrálního zákona žalovaný uvádí následující: Rozhodnutí podle cit. ust. jsou rozhodnutími procesní povahy, neboť nezasahují konečným způsobem do hmotněprávního postavení osob, řeší se jimi pouze otázky, jak bude příslušná nemovitost v katastru evidována (viz rozsudky KS v Brně, č. j. 29 Ca 114/1998 - 16 nebo KS v Plzni z 11. 11. 1997, sp. zn. 30 Ca 532/1995). Nedochozí tedy k zásahu do vlastnického práva osob. Opravu chyby, kterou stěžovatel ve svém návrhu požadoval, nebylo možno provést. Žalovaný zde připomíná, že katastrální orgány jsou jen orgány evidenčními a při rozhodnutí vychází z jim dostupných podkladů, též nebylo povinností správního orgánu provést místní šetření, jak bylo požadováno v žalobě.

Žalovaný upozorňuje, že důvody kasační stížnosti nebyly předmětem předchozího (správního a soudního) řízení. Stěžovatelem uváděné kasační námitky mohly být předmětem správního řízení, avšak, jelikož nebyly tehdy uplatněny, kasační řízení se nyní týká pouze přezkumu procesní stránky věci.

Žalovaný shrnuje, že jím vydané rozhodnutí je v souladu se zákonem a v řízení nebyly porušeny procesní zásady. Stejně tak považuje za zákonný napadený rozsudek krajského soudu a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Stěžovatel zaslal Nejvyššímu správnímu soudu ještě repliku z 23. 2. 2008 k vyjádření žalovaného, v níž dovozuje nicotnost rozhodnutí žalovaného z 22. 3. 1999 a zpochybňuje tvrzení žalovaného, že by rozhodnutí o opravě chyby v katastru dle ust. § 8 katastrálního zákona bylo pouze procesní povahy. Takovým rozhodnutím z 22. 3. 1999 došlo k zásahu do vlastnického práva stěžovatele, neboť ten je vlastníkem nemovitosti o výměře pouze 410 m² (namísto 432 m²).

Řízení před krajským soudem bylo zahájeno podáním žaloby stěžovatelem ze dne 21. 7. 2007, v níž se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. V žalobě se stěžovatel vyjadřuje k rozhodnutí z 22. 3. 1999, které bylo vydáno bez zákonného zmocnění a nikoliv na podkladě opravy v listině (dle § 8 odst. 2 katastrálního zákona). Údaje v katastru tak byly změněny v rozporu s listinami. Stěžovatel shledává toto rozhodnutí nicotným (nezákonným). Obdobně stěžovatel namítá ve vztahu k rozhodnutí z 23. 9. 2003, které též považuje za nicotné (nezákonné). Stěžovatel vyslovil nesouhlas s odůvodněním správního rozhodnutí, kterým byla jeho žádost o opravu odmítnuta z důvodu překážky věci rozhodnuté. Stěžovatel shledal předchozí správní rozhodnutí nicotnými (nezákonnými), proto nemají vliv na právo stěžovatele domáhat se uvedení údajů katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin. Stěžovatel závěrem navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu 1. stupně zrušeno a Katastrálnímu úřadu pro Jihočeský kraj bylo nařízeno, aby provedl opravu údajů katastru nemovitostí tak, aby odpovídaly založeným listinám.

K žalobě se vyjádřil dne 22. 8. 2008 žalovaný a odkázal na své správní rozhodnutí a na správní spis. K žalobním námitkám uvádí následující: podle názoru žalovaného nejsou v katastru evidovány chybné údaje. Taktéž nedošlo ke zmenšení pozemku stěžovatele a zvětšení

pozemku jiného vlastníka jednáním žalovaného. Žalovaný podotýká, že úprava hranic pozemků, která vedla k opravě chyb v katastru a změně výměry předmětné nemovitosti z podnětu stěžovatele, proběhla výhradně mezi pozemky téhož vlastníka, tj. stěžovatele, což stěžovatel v žalobě záměrně neuvedl. Své správní rozhodnutí považuje stěžovatel za zákonné, věcně správné a přezkoumatelné a vydané v souladu se zákonem. Žalobu navrhl žalovaný odmítnout.

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem z 10. 12. 2007 žalobu zamítl. Nejprve se zabýval interpretací ust. § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu a dospěl k závěru, že podle tohoto ustanovení lze odložit návrh na zahájení řízení i v případech, kdy je dána překážka řízení, např. překážka věci rozhodnuté. Soud tedy přistoupil k přezkoumání závěrů správních orgánů, že v dané věci bylo již rozhodnuto v totožné věci, přičemž dospěl k závěru, že správní orgány v této otázce nechybily, neboť posuzovaný návrh na zahájení řízení je totožný s návrhem ze dne 19. 3. 2003, o němž bylo pravomocně rozhodnuto 23. 9. 2003 (v právní moci od 6. 10. 2003) a tato skutečnost je zřejmá ze správního spisu. Soud zdůraznil, že nyní zapsaná výměra předmětného pozemku byla v katastru vyznačena na základě rozhodnutí o opravě chyby v katastru vydaném na žádost stěžovatele 22. 3. 1999 a jiný zásah do geometrického a pozemkového určení hranic proveden nebyl. K požadavku stěžovatele na prohlášení nicotnosti (nezákonnosti) rozhodnutí z 22. 3. 1999 soud nejprve podal výklad k rozdílnému obsahu pojmů nicotnost a nezákonnost a poté seznal, že pro prohlášení nicotnosti rozhodnutí nejsou dány předpoklady, neboť netrpí vadami nicotnost způsobujícími. Dané rozhodnutí je naopak pravomocné a tudíž pro správní orgány závazné.

Opravou chyby v údajích katastru nedošlo ke změně vlastnictví stěžovatele a k této opravě byl žalovaný zmocněn ust. § 8 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona. Nynějšímu návrhu na opravu chyby pak nemohlo být vyhověno, neboť dřívější změna údajů byla provedena pravomocným rozhodnutím z roku 1999. Stejně tak nemohla být učiněna oprava chyby v označení druhu a využití předmětné nemovitosti, neboť toto označení bylo správné, jak vyplývá ze soudem provedené rekapitulace dřívějších údajů k této nemovitosti v katastru vedených.

Soud tak přisvědčil závěru správního orgánu, že přezkoumávané rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem, neboť o žalobcem navrhované opravě již bylo v minulosti vedeno a pravomocně skončeno řízení o opravě chyby v údajích katastru. Tato překážka pak bránila zahájení a vedení dalšího řízení v téže věci, proto ji žalovaný (resp. správní orgán 1. stupně) v souladu se zákonem odložil napadeným usnesením. Návrhy stěžovatele na doplnění dokazování soud odmítl, jelikož se zabýval přezkumem procesního rozhodnutí žalovaného a k tomu nebylo doplnění dokazování třeba. Stejně tak soud odmítl stěžovatelovu námitku porušení jeho základních práv postupem správních orgánů, neboť všechny realizované změny byly činěny na základě pravomocných rozhodnutí. Krajský soud tedy žalobu stěžovatele zamítl jako nedůvodnou.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil:

Rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, které bylo potvrzeno jako správné žalobou napadeným rozhodnutím odvolacího správního orgánu, bylo vydáno 6. 4. 2007. Katastrální úřad pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice usnesením odložil návrh stěžovatele na opravu chyb v katastru podle ust. § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť směřoval k zahájení řízení o věci již rozhodnuté. V rozhodnutí správní orgán 1. stupně nejprve uvedl, že stěžovatelovu žádost z 12. 3. 2007 posoudil podle jejího obsahu jako návrh na opravu chyby v údajích katastru nemovitostí podle ust. § 8 odst. 1 katastrálního zákona, ač se stěžovatel domáhal uvedení údajů v katastru do souladu s listinami podle ust. § 8 odst. 2 cit. zákona. Dále

se správní orgán zabýval otázkou, zda lze o návrhu rozhodnout, tj. nebrání-li vedení řízení překážka řízení. V tomto směru zjistil, že na základě žádosti stěžovatele z 19. 3. 2003 bylo řízení o opravě chyby v údajích katastru k předmětné nemovitosti vedeno. V rámci tohoto řízení podal stěžovatel i doplňující návrh (z 10. 5. 2003) týkající se opravy výměry předmětné nemovitosti, o kterém bylo rozhodnuto 13. 6. 2003 tak, že návrhu na opravu chyby nebylo vyhověno. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno odvolacím orgánem a nabylo právní moci 6. 10. 2003. Z těchto zjištění správní orgán učinil závěr, že navrhovaná oprava byla již předmětem řízení o opravě chyby, které bylo pravomocně skončeno, což zakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté pro nynější řízení a ve věci nelze řízení vést. K věcným námitkám stěžovatele pak správní orgán sdělil, že tytéž námitky byly předmětem řízení v roce 2003 a tedy na své rozhodnutí z 13. 6. 2003 odkázal.

Stěžovatel se proti rozhodnutí dne 18. 4. 2007 odvolal k žalovanému Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Českých Budějovicích, který odvolání zamítl a správní rozhodnutí potvrdil dne 6. 6. 2007. K jednotlivým odvolacím námitkám uvedl následující: Stěžovatel namítal, že se správní orgán 1. stupně nezabýval věcným obsahem žádosti, čímž porušil stěžovatelova základní práva. Tuto námitku žalovaný odmítl s tím, že postup správního orgánu 1. stupně byl plně v souladu se správním řádem, vč. zásady zákonnosti zakotvené v ust. § 2 odst. 2 správního řádu. Brání-li vedení řízení mj. překážka věci rozhodnuté, je postup podle ust. § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu zcela namístě. K námitce, že v napadeném rozhodnutí je sice uveden nabývací titul k předmětné nemovitosti nikoliv však závazné údaje katastru, které jsou odlišné v kupní smlouvě (nabývacím titulu) a nyní vedené v katastru, odkázal žalovaný na vysvětlení obsažené v pravomocném rozhodnutí z 13. 6. 2003. Ke stěžovatelem citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze 7. 8. 2006, č. j. 2 As 58/2005 - 125, žalovaný uvedl, že údaje v katastru jsou v souladu s listinami založenými ve sbírce listin a podezření stěžovatele, že postup prvostupňového orgánu navozuje možnou korupci jednoznačně odmítl. V případě pochybností však stěžovateli doporučil obrátit se na orgány činné v trestním řízení.

Pro rozhodnutí o kasační stížnosti pak již není nutné činit další rekapitulace ze správního spisu s tím, že Nejvyšší správní soud konstatuje, že kopie všech správních rozhodnutí zmíněných výše jsou založeny ve správním spisu.

Stěžovatel podal svou kasační stížnost včas (ust. § 106 odst. 2 s. ř. s.) a je osobou k jejímu podání oprávněnou, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (ust. § 102 s. ř. s.). Stěžovatel je též zastoupen advokátem a splňuje tak podmínku ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. V kasační stížnosti uplatňuje důvody, které lze podřadit pod důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., jde tedy o důvody přípustné podle § 104 odst. 4 téhož zákona.

Nejvyšší správní soud nejprve ve svém rozhodování vyjasnil rozsah, ve kterém posuzovanou věc přezkoumal. Podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán rozsahem kasační stížnosti a zároveň v ní uplatněnými důvody vymezenými v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Z takto obecně vymezeného rozsahu přezkumu Nejvyššího správního soudu je v posuzovaném případě zřejmé, že je možno se zabývat pouze námitkami směřujícími k tvrzené nezákonnosti odložení návrhu stěžovatele na opravu chyby v údajích katastru. Toto procesní rozhodnutí přezkoumal žalovaný jako odvolací orgán a jeho zákonnost napadl žalobce žalobou. Stěžovatel namítal shodně v žalobě i kasační stížnosti nezákonnost odložení návrhu na opravu chyby v katastru z důvodu překážky zahájení řízení v podobě překážky věci rozhodnuté. V tomto rozsahu tedy Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Námitkami stěžovatele uplatněnými jak v žalobě tak i v kasační stížnosti, které se týkají výskytu chyb

v katastru, se Nejvyšší správní soud zabývat nemohl, neboť o těchto otázkách nebylo v napadeném správním aktu rozhodováno.

Krajský soud přisvědčil argumentaci žalovaného, podle níž bylo již ve věci opravy chyby v katastru podle ust. § 8 odst. 1 katastrálního zákona vydáno pravomocné rozhodnutí (rozhodnutí z 23. 9. 2003). Vzhledem ke skutečnosti, že návrh na opravu chyby z 19. 3. 2003 a z 12. 3. 2007 se týká totožné věci (ve smyslu totožnosti práva nebo povinnosti, totožnosti osob a totožnosti předmětu řízení) a řízení v roce 2003 bylo pravomocně skončeno, brání zahájení a vedení řízení o nynějším návrhu překážka věci pravomocně rozhodnuté. Tuto argumentaci považuje stěžovatel za nezákonnou a napadl ji v žalobě i kasační stížnosti. Jako důvod nezákonnosti stěžovatel uvádí, že předchozí rozhodnutí ve věci opravy chyby jsou nicotná.

Za zákonné je třeba považovat takové rozhodnutí, v němž byla aplikována přílehlavá právní norma na dostatečně a úplně zjištěný skutkový stav věci. Nejvyšší správní soud se tedy zabýval nejprve otázkou, zda negativní rozhodnutí o opravě chyby v údajích katastru podle ust. § 8 odst. 1 popř. odst. 2 katastrálního zákona vytvářejí překážku věci rozhodnuté a jak takovou překážku chápat ve světle ustanovení správního řádu. Především je třeba poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu publikované pod č. 986/2006 Sb. NSS (rozsudek NSS z 7. 8. 2006, č. j. 2 As 58/2005 - 125), které závazně vykládalo povahu rozhodnutí o opravě chyb; nejde o pouhá procesní rozhodnutí, může jimi být zasaženo do veřejných subjektivních práv. Ust. § 48 odst. 2 správního řádu zakotvuje překážku řízení v podobě překážky věci pravomocně rozhodnuté tak, že přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu pouze jednou. Správní řád tak zakládá překážku řízení pouze v případě, že právo již bylo přiznáno nebo povinnost uložena (v totožné věci); pokud byla žádost (návrh) účastníka řízení zamítnuta, nejedná se o rozhodnutí, kterým by právo „bylo přiznáno“. Správní řád dokonce v ust. § 101 písm. b) výslovně předvídá vedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí, pokud bude vyhověno žádosti, která byla dříve zamítnuta. Překážka věci rozhodnuté je tedy ve správním řízení formulována poměrně úzce. Krajský soud se blíže ustanovením § 48 odst. 2 správního řádu nezabýval, pouze konstatoval, že návrh stěžovatele ze dne 19. 3. 2003, o němž bylo rozhodnuto 23. 9. 2003, a návrh ze dne 7. 3. 2007 jsou návrhy totožnými. Tento závěr může být správný, nicméně výklad ustanovení § 48 odst. 2 správního řádu měl jít dále a vyslovit, zda se jedná o překážku rei iudicatae, pokud byl návrh ze dne 19. 3. 2003 zamítnut. K povaze rozhodnutí o zamítnutí návrhu na opravu chyb v katastru však krajský soud již ničeho dalšího nesdělil. Jedině implicitně se lze domnívat, že i takové rozhodnutí považoval za rozhodnutí, kterým bylo „právo přiznáno“ (zde tedy právo na opravu chyb v katastru). Takový závěr Nejvyšší správní soud nesdílí. Zamítnutí žádosti (návrhu) nebrání projednání nové žádosti téhož žadatele. Přestože si je Nejvyšší správní soud vědom, že tento výklad ust. § 48 odst. 2 správního řádu nemusí znamenat pro stěžovatele žádný věcný přínos, nemohl ponechat napadený rozsudek bez zrušujícího výroku, neboť, jak shora uvedeno, takový výklad překážky věci rozhodnuté, jak jej učinil krajský soud, není na místě. Návrh stěžovatele tedy nebylo možno odložit a věcí se nezabývat. Poněvadž se v projednávané věci jednalo o přezkum zákonnosti rozhodnutí o odložení věci, nebylo možno ani na úrovni krajského soudu, ani Nejvyššího správního soudu zabývat se námitkami mířícími do merita věci.

S ohledem na výše uvedené tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto napadené usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud v Českých Budějovicích je v dalším řízení právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.); v novém rozhodnutí rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2008

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu